

Svante Erhardson

Inte i evighet
men
rätt länge

Enkla ströanteckningar
från ett långt liv i Rymden
Något poetiskt vinklade

Förord

Den här boken är inte författad av undertecknad utan av Stig Fnutelius, som inte var en riktig författare utan levde på korrekturläsning. Vi var goda vänner och han dog för tre år sedan efter ett möte med en långtradare. När jag förstod, att han var borta för gott och att jag ärvt honom, upptäckte jag i hans gamla dator en nästan färdig bok, som han själv kallade en diktbok med humor. Den handlar om en lång rymdresa och kommer här i pappersform, sedan jag delat in den i kapitel och gjort varje sida till en sorts dikt. Boktiteln är min.

Stig var en mycket sympatisk person och vi hade mycket trevligt tillsammans. Rätt snart efter pensioneringen började han dock bli dyster och tjata om, hur han avskydde att ha tråkigt och att ättestupan kanske inte skulle vara så dumt. Men så upptäckte han, att kroppens själ inte dör, när kroppen dör, utan lever vidare i evighet. Det där med evighet skrämde honom kolossalt. Han riktigt som ryste, när han beskrev, hur han trodde det skulle vara att leva så (i evighet alltså).

När han inte var deprimerad, hade han stort intresse för poesi och veganism. Han ansåg, att poesi är ett trevligt behov i den mänskliga kulturen, och att veganism ett måste i vår planets långsiktiga överlevnad.

När ni läst lite i boken, märker du förstås, att han inte är någon Einstein och att hans filosofi inte når upp till de gamla grekernas klarögda. Men vem läser greker och Einstein idag?

Ja, en trevlig vän var han. Saknar honom mycket, även om han spöade mig lite väl ofta. (I schack)

Svante Erhardson

Första Anteckningen

gjord av telluspoeten
Fnutelius
Fnutte kallad
Av kvinnliga vänner

Öknamnet Fnutte
är för mig obegripligt
men alla damer
tycks finna det roligt
på något
lite oanständigt sätt

För när jag frågar dom
om det roliga
drar dom ihop axlarna
fnissar
och ser på väninnorna
med den där
speciella blicken
dom använder
när dom antyder
för varandra
att dom visst begrep
gubbarnas historier

Livet som slump

Rymdresor är inte direkt roliga. Eller för att vara helt uppriktig och konkret: rymdresor är skittråkiga.

Ibland försöker jag dock vara en smula rymdmässigt positiv. Och uppmanar alla att komma ihåg, att mänsklighetens uppkomst och överlevnad i Universum har så liten sannolikhet och är så otrolig, att någon sorts känsla av förvånad och kanske glad tacksamhet faktiskt kunde vara på sin plats.

När jag pratar så, blir mina ateistvänner fladdriga i blicken. Och tittar i taket. Mina religiösa vänner tror som nedan, alltså att liv kräver mer än slumpmässiga sannolikheter.

Livet och människan som statistisk sannolikhet

Hela vår existens i Varat är enligt en söt statistikvän så gott som osannolik. ($p < 0,00001$)

*Lyssna! Säger hon. Om **inte** Universums alla naturkonstanter "råkat" få de värden, de nu en gång råkade få, tror du, att livet då – ändå hade kommit till?*

*Och inte nog med det, säger hon sen. Och ler överlägset. Om **inte** åtminstone en planet i rätt storlek med tidvattenmåne, magnetism och rörliga plattor hade "råkat" hamna i den mycket smala rymdzon, som tillåter vatten i alla dess tre fa-ser, tror du, att livet då – ändå hade kunnat komma till?*

Tror och tror, brukar jag svara henne och påpeka, att liv ju faktiskt finns. Både här och nu. Eller? Och då ler hon överlägset igen. Men svarar inget begripligt.

Första pris i stor poesitävling

Denna dikt vann första pris i en poesi-tävling, som hölls, sen dom flesta konverterat. Om till plast eller osynlighet framgår inte. Det var många damer i juryn. Författaren vill vara anonym, står det. Misstänker dock arkiv-damen Lisa.

Människan

*Människan är
ett underligt djur
Äter och sover
som alla djur*

*Och ändå finns skillnad
väldigt stor
mellan små kossor
och kungs-backa-bor ¹⁾*

*Kanske Bibeln har rätt?
vi är kanske
Skapelsens krona
Vi klarar ju faktiskt
att mjölk-kossor klona*

¹⁾ Författarens mormors mormors mormor
var en sådan står det i marginalen.

Lisa hade egna fördomar

Upptäckte i dag
att Lisa måste ha haft egna könsfördomar
Trots att hon jämt anklagade undertecknad
för att vada omkring i sådana ”sumpmarker”
Se här vad jag hittat. Med hennes egen handstil!
Det låg instuckat i en skrivelse från ledningen
där dom vill minska anslaget till hennes arkiv

*Alla vuxna karlar är småmuskiga
Alla tonårspojkar är helsmuskiga.
Och gamla gubbar? Ja dom – dom
vill jag inte ens tänka på!*

Jag blev glad, inte arg, när jag läste hennes dikt
Den gör henne ännu charmigare. På något vis

Om jag någon gång skulle ta ett Hål
så tar jag nog samma som hon
Konstigt egentligen. Vi tjafsade ju mest
Om TV och kläder och sånt. Och min whisky !!
Minns också, att hon tog hand om min tvätt
utan att jag bad om det
Förstod aldrig varför. Tror inte jag luktade

Pleto gap-skrattade, när jag frågade honom
Om, varför hon gjorde det. Min tvätt alltså.

Rektor Pletonius första dikt

När jag till sist på allvar frågade Pleto, vad han menade med sin omtjatade 8:e dag i Universums Skapelse, så nickade han nådigt. Och gav mig nästa dag nedan-stående, som han sa, ”vackra, suggestiva dikt”. Och jag håller nästan med honom, den är inte så tokig.

Den Åttonde dagen.

*Och på den åttonde dagen
försvinner Universum*

*Upplöses inte
kollapsar inte
exploderar inte
bara försvinner*

*Inga stjärnor, inga galaxer
inte ens lite kaos finns kvar*

*De svarta hålens
singulariteter
sväljer sig själva*

*På den åttonde dagen
tar tiden slut*